

ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

ΝΕΑΝΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ Ι. Ν. ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΙΟΥ

• ιστοσελίδα Ι. Ν. Αγ. Αχιλλίου: www.inaa.gr | • e-mail: inaagr@gmail.com | • τηλέφωνο: 2410 537-159

Χαίρει ἔχουσα, ἡ Θεσσαλία, σὲ ἀκοίμητον, φρογρόν, προστάτην,
καὶ τῆς Λαρίσης ἡ πόλις ἀδάμαντα, ἡ Ἐκκλησία τὴν εὐήχον σάλπιγγα,
τὸ τοῦ Υἱοῦ ὁμοούσιον κηρύσσας, Πάτερ Ἅγιε Ἱεράρχα Ἀχίλλιε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτεγε, δωρῆσασθαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΤΕΥΧΟΣ 35

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2023

Χριστός επί γης

Η Γέννηση του Χριστού είναι το μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός που επέδρασε βαθύτατα στην ιστορία του ανθρώπου και του κόσμου. Είναι το μεγάλο θαύμα και μυστήριο, που άλλαξε την πορεία της ανθρωπότητας. Γκρέμισε καθεστώτα πλάνης και ειδωλομανίας κι επέβαλε την παντοδυναμία της αγάπης και τον αληθινό πολιτισμό.

Ἦρθε ο Θεός στη γη. «Ο ήλιος της δικαιοσύνης» στους «εν σκότει και σκιά θανάτου καθημένους». Ο Αχώρητος σμίκρυνε τόσο, ώστε να χωρέσει στις διαστάσεις του ανθρώπινου σώματος. Κατάπληκτος από το θαύμα ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, η λύρα αυτή του Πνεύματος, ψάλλει ενθουσιαστικά: «εταπείνωσεν αταπεινώτως το αταπεινώτον αυτού ύψος». «Ἀναρχος Θεός καταβέβηκεν» ψάλλει μελωδικά και η λαϊκή μούσα, συντονισμένη με την εκκλησιαστική ποίηση και υμνωδία. Εξυμνεί και αυτή με τη δική της χάρη το εξαίσιο θαύμα της εισόδου του Θεού στον κόσμο.

Στη Δημιουργία του κόσμου έχουμε άμεση δημιουργική επέμβαση του Θεού. Ενώ στην ενανθρώπιση του Χριστού εισέρχεται ο ίδιος ο Θεός στον κόσμο. Αυτή η απερινόητη και ακατάληπτη ενέργεια του Θεού αποτελεί κατά τους Πατέρες της Εκκλησίας «λύσιν ευπρεπεστάτην» του προβλήματος της πτώσης στην αμαρτία, που φανερώνει την άπειρη αγάπη του φιλόανθρωπου Θεού να σώσει τον κόσμο. Εμφανίζει την απεραντοσύνη της φιλανθρωπίας του Θεού, που είναι όση και η μεγαλοσύνη Του.

Ο Θεός ήρθε ταπεινός στη γη. Ἦρθε με το κάλυμμα της ανθρώπινης φύσης. Γιατί, αν ερχόταν με όλη τη δόξα Του, κανείς δεν θα μπορούσε να τον αντικρίσει. Ἐλαβε το όμοιο, για να το σώσει. Την ανθρώπινη φύση, για να τη θεώσει. Ἐγινε άνθρωπος, για να σώσει τον άνθρωπο. Αναφερόμενος στην ενανθρώπιση του Χριστού ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος παρατηρεί: «Στοχα-

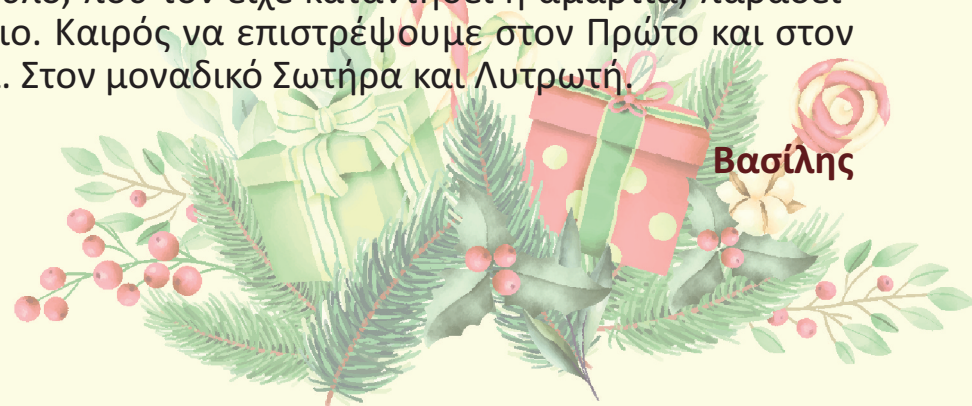
στείτε τι σημαίνει να κατεβεί ο ήλιος από τους ουρανούς και να τρέχει πάνω στη γη και να σκορπά γύρω του όλη την λάμψη. Αλλά συνέβη κάτι πιο θαυμαστό ακόμα. Εισήλθε ο ήλιος της δικαιοσύνης στη σάρκα μας, αφού κατέβηκε στη γη».

Αυτή την ταπείνωση του Θεού για να σώσει τον κόσμο προβάλλει ενώπιόν μας η εικόνα της Γέννησης του Χριστού. Εμφανίζει πως το ανακλινόμενο στη φάνη των αλόγων ζώων νήπιο δεν είναι ένα οποιοδήποτε αδύναμο παιδί, αλλά ο Νηπιάσας για τη σωτηρία του κόσμου Παντοδύναμος Θεός. Αναφέρεται πως ένας ολιγογράμματος πιστός έλαβε κάποτε μια βυζαντινή εικόνα της θείας Γέννησης, την οποία δεν χόρταινε να τη βλέπει και να την ασπάζεται πλημμυρίζοντας από δάκρυα. Βίωνε μέσα του το βαθύ νόημα του μυστηρίου της σάρκωσης του Θεού. Της θείας οικονομίας, όπως λέγεται στη γλώσσα της Θεολογίας. Το σχέδιο του Θεού για να σώσει τον κόσμο. Και δικαιολογούσε τη ροή των δακρύων λέγοντας πως, αν δεν μπορούμε να γε-

μίζουμε τα μάτια μας με το φως του θαύματος, ας τα ξεπλένουμε με τη μετάνοια.

Η γιορτή των Χριστουγέννων μας καλεί ν' αφήσουμε την εωσφορική έπαρση της αθεΐας και το βούρκο της ακολασίας και υλομανίας και να γυρίσουμε ταπεινοί προσκυνητές του Νηπιάσαντος Χριστού. Αρκετά μας πλάνεψαν οι δήθεν σωτήρες με την απιστία, την αθεΐα και την υλιστική αντίληψη της ζωής. Καιρός να ανανήψουμε και να επιστρέψουμε σ' Εκείνον που ήρθε να γεννηθεί σε σταύλο, για να κάνει τον κόσμο, από σταύλο, που τον είχε καταντήσει η αμαρτία, παραδεισένιο. Καιρός να επιστρέψουμε στον Πρώτο και στον Ένα. Στον μοναδικό Σωτήρα και Λυτρωτή.

Βασίλης

Μία γέννηση, μια ελπίδα

Και οι πόλεμοι κι οι μάχες
κι οι πλημμύρες κι οι σεισμοί
θα σε κάνουν να ρωτήσεις,
"Γιατί γίνονται, γιατί;"

Να θυμάσαι πως το δάκρυ,
αν το κάνεις προσευχή
θα δουλέψει την ψυχή σου,
θα την κάνει δυνατή.

Ό,τι όμως και αν γίνει,
ό,τι και να σου συμβεί
μία μέρα σαν κι αυτήνα
ο Θεός θα γεννηθεί.

Κάτσε, σκέψου κι αφουγκράσου,
ευκαιρία δώσε ευθύς
και θα δεις πως θα μπορέσεις
όρθιος πάλι να σταθείς.

Της καρδούλας σου την πόρτα
άνοιξέ την. Ναι! Μπορείς!
Καλώς όρισε Εκείνον
που έφτασε για να σωθείς.

Δώσε τόπο στην οργή σου,
πες συγγνώμη όπου βρεις,
δώσε χώρο στην αγάπη,
με υπομονή να ζεις.

Ό,τι πούνε κι ό,τι γίνεται
Εκείνος θα' ρχεται εδώ
θα προσμένει να μιλήσεις
σαν παιδάκι σε γονιό.

Αμφιβολίες να μην έχεις
πως θα βρίσκεται κοντά
κι όποτε εσύ σκοντάφτεις
θα' ρχεται να σε βαστά.

Χριστούγεννα είναι, ζήσ' το λίγο!
κάνε μια καινούρια αρχή.
Να πορεύεσαι παρέα
με Εκείνον στη ζωή!

Πλησιάζει αυτή η μέρα
και αντίστροφα μετράς.
Ίσως φέτος κάτι αλλάξει
τη μέρα ετούτη της χρονιάς.

Π-Π-Π**Χρόνος άχρονος**

Στα βιαστικά τικ-τακ του ρολογιού μετράμε τις στιγμές μας. Αένα η κίνησή τους κι εμείς κλεφτή ματιά να ρίχνουμε στο διάβα της ζωής μας. Κάθε βήμα, κάθε ανάσα μας συνοδεύονται από το τικ-τακ ενός ρολογιού. Ένας ήχος απλός, ρυθμικός κι εμείς μαζί του. Άλλες φορές απέναντί του. Μικραίνουμε ή μεγαλώνουμε, στεκόμαστε ή προχωρούμε. Στη μεγάλη μας ευτυχία γίνεται τόσοσ δα μικρός ήχος, στη μεγάλη μας δυστυχία, διαστάσεις θεόρατες παίρνει.

Χρόνος, μήνες, μέρες, λεπτά αντίστροφα μετράμε. Αν κάποτε μας βαραίνουν είναι γιατί γέρικη καρδιά αποκτήσαμε. Η σκέψη, η μνήμη, το όνειρο, η αγάπη, η ελπίδα, ο έρωτας άχρονα είναι, αναλ-

λοίωτα, άφθαρτα. Κανένα ρολόι δεν τα μετρά. Είναι ολότελα δικά μας.

Στην αυγή του άμετρου χρόνου μας ο ήλιος τους ανατέλλει. Τις διαστάσεις της ψυχής μας παίρνουν. Χρώματα ουράνιου τόξου δίνουν στη ζωή μας με τον δικό τους μοναδικό τρόπο. Και τότε το τικ-τακ του ρολογιού ακούγεται μακρινό κι ίσως έτσι να παίρνει την αληθινή του αξία. Γίνεται πολύτιμος βοηθός-υπηρέτης μας στο όμορφο, το ευγενικό, το καλό καγαθό της ύπαρξής μας. Και τότε... «Ο χρόνος ειν' ακόμη για σένα θρίαμβος και σου τον εύχομαι πάντα». (Νίκος Καρούζος)

Αγγελική**Το καηύτερο δώρο...**

Τα μαγαζιά έκλειναν στις έξι, οπότε δεν είχε και πολύ χρόνο στη διάθεσή του. Έτρεχε σαν κυνηγημένος να προλάβει, προσπαθώντας να περάσει ανάμεσα από την ασφυκτική κοσμοσυρροή του εμπορικού δρόμου. Το κρύο ήταν τσουχτερό, τα πάντα ήταν στολισμένα με φωτάκια, χριστουγεννιάτικα δέντρα και στολίδια. Τα παιδιά στους δρόμους λέγαν κάλαντα, ενώ οι εκκλησίες έκαναν τις τελευταίες προετοιμασίες για τη μεγάλη γιορτή. Ξημέρωνε Χριστούγεννα και έπρεπε τα πάντα να είναι έτοιμα...

Έτρεχε λοιπόν, ο καημένος, ο Γιώργος, με ένα πενηντάευρο στο χέρι, το τελευταίο που του είχε απομείνει για τον μήνα, αφού μέχρι χθες πλήρωνε τους λογαριασμούς του καινούργιου σπιτικού. Νιόπαντρος καθώς ήταν, αυτός και η γυναίκα του προσπαθούσαν σιγά σιγά να σταθούν στα πόδια τους, ώστε να μην έχουν πλέον ανάγκη την οικονομική στήριξη των γονιών τους. Έπρεπε πάση θυσία να προλάβει να πάρει δώρο για το πιο αγαπημένο του προσώπου επάνω στην γη. Και είχε σκεφτεί πολύ καλά τι θα της έπαιρνε. Πάει καιρός τώρα που εκείνη θαύμαζε μια τσάντα στη βιτρίνα ενός καταστήματος και ο Γιώργος είχε δώσει υπόσχεση στον εαυτό του ότι θα της την αγοράσει για τα Χριστούγεννα.

Εκεί που έτρεχε αντίκρισε και το σπίτι της κυρίας Ελένης, μητέρας μιας επταμελούς οικογένειας. «Πώς θα τα βγάλουμε πέρα φέτος; Δεν έχουμε ούτε είκοσι ευρώ να ψωνίσουμε για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι!» άκουσε τον άντρα της να λέει απελπισμένα, στην αυλή του σπιτιού. «Έχει Ο Θεός!» αποκρίθηκε εκείνη. «Όπως δεν μας άφησε τόσο καιρό, δεν θα μας αφήσει και τώρα, μέρες που ναι!»

Ο Γιώργος σταμάτησε απότομα το τρεχαλητό του και κοίταξε το πενηντάευρο που κρατούσε σφιχτά στα χέρια του. «Για φαντάσου...» συλλογίστηκε. «Ούτε για τραπέζι...». «Τι σε νοιάζει εσένα;» αντήχησε μια υπεροπτική φωνή μέσα του. «Ούτε εσύ έχεις, όποτε προχώρα στον σκοπό σου...». «Μπορεί να μην έχω, όμως δεν νομίζω ότι βρίσκομαι σε τόσο τραγική κατάσταση!» μουρμούρισε σκεπτικός ο Γιώργος. «Και στο κάτω κάτω αν κάτι πάει στραβά, οι γονείς μας είναι στο πλάι μας, να μας βοηθήσουν. Οπότε όχι, σίγουρα δεν βρίσκομαι σε τόσο δυσμενή κατάσταση!» κατέληξε. «Ορίστε κυρία Ελένη!» είπε και της παρέδωσε το πενηντάευρο, δίχως να δώσει περαιτέρω σημασία στους ενδοιασμούς του. «Τι είναι αυτά που λες αγόρι μου; Δεν θα μπορούσα ποτέ να...». «Καλά Χριστούγεννα!» φώναξε ο Γιώργος και ξεκίνησε να απομακρύνεται τρέ-

χοντας. «Να σε έχει ο Θεός καλά!» ψιθύρισε η κυρία Ελένη με δάκρυα στα μάτια.

Η Χριστουγεννιάτικη Λειτουργία είχε τελειώσει, ο Γιώργος με την γυναίκα του είχαν μόλις φτάσει σπίτι τους. Και ήταν όλα τόσο όμορφα μέσα στο φτωχό σπίτι τους. Τα λαμπάκια τρεμόπαιζαν γύρω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο, το τζάκι έτριζε απαλά, ενώ όλα τα εδέσματα που είχαν φτιάξει, μοσχομύριζαν επάνω στο τραπέζι. Έφτασε επιτέλους η ώρα να ανοίξουν τα δώρα τους. Μόνο που υπήρχε ένα μικρό πρόβλημα. Ο Γιώργος δεν είχε κάποιο δώρο να δώσει στην γυναίκα του. Θα της εξηγούσε βέβαια πως είχαν τα πράγματα και θα της έδινε υπόσχεση ότι μόλις πληρωθεί τον επόμενο μήνα, θα της αγόραζε και την τσάντα, αλλά και ό,τι άλλο εκείνη επιθυμούσε. «Γιώργο, έχω ένα καλό και ένα κακό νέο!» τον πρόλαβε εκείνη. «Να σου πω το κακό πρώτα;» «Ναι...» έγνεψε κάπως αγχωμένος ο Γιώργος. «Δεν... δεν σου πήρα δώρο για τα Χριστού-

γεννα...», αναστέναξε το κορίτσι. «Έδωσα τα τελευταία μου χρήματα στην κυρία Ελένη. Υπέθεσα ότι τα έχει παραπάνω ανάγκη από ότι εμείς!» «Δεν υπάρχει λόγος να απολογείσαι!» αποκρίθηκε εκείνος. «Το πιστεύεις; Έκανα και εγώ ακριβώς το ίδιο πράγμα. Δόξα τω Θεώ η κυρία Ελένη θα καταφέρει να κάνει Χριστούγεννα φέτος!» Βάλθηκαν και οι δυο να γελάνε με αυτό που συνέβη. «Αν όμως αυτό είναι το «κακό», τότε το καλό ποιο είναι;» απόρησε ύστερα από λίγο ο άντρας. «Είμαι... είμαι έγκυος Γιώργο!» ψιθύρισε η γυναίκα του. Εκείνος γούρλωσε τα μάτια του αδυνατώντας να πιστέψει αυτό που είχε μόλις ακούσει. «Αγάπη μου!» αναφώνησε και έσπευσε να την σφίξει στην αγκαλιά του. Δάκρυα χαράς και ευτυχίας έσταζαν τώρα από τα μάτια και των δυο. «Αυτό είναι το καλύτερο χριστουγεννιάτικο δώρο!» είπε μέσα από τα αναφιλητά του ο Γιώργος και φίλησε τη γυναίκα του.

Jim G.

Τα παιδιά της γαλαρίας

Δανείζομαι τον τίτλο* για να εκφράσω την αίσθηση που έχω για τη σημερινή γενιά των 20-35 χρόνων. Είναι τα παιδιά που μεγάλωσαν μέσα στην άνεση της υπερπροσφοράς των υλικών αγαθών. Στο δωμάτιό τους παιχνίδια λογίων, ο υπολογιστής σε κεντρική θέση, μολυβοθήκες, τετράδια, βιβλία βοηθητικά και σχολικά ένα πλήθος, και τρέξιμο να προλάβουν το τρένο των πανελληνίων εξετάσεων. Ακριβοπληρωμένοι οι καθηγητές τους στα ιδιαίτερα, καλοπληρωμένοι οι καθηγητές των φροντιστηρίων που είχαν επιτυχίες. Να φορούν φαρμάτα ρούχα, να ακολουθούν μια μόδα, να ακολουθούν την ξέφρενη πορεία των γονιών που στην πλειοψηφία τους παραμέρισαν την ανάγκη για μια ουσιαστική συνετή ζωή και έτρεξαν πίσω από το επιφανειακό πρόσταγμα της εποχής για κατανάλωση, για όλο και περισσότερη κατανάλωση. Ακόμα και πραγμάτων που δεν είχαν την αντοχή.

Κι έπειτα ο κύκλος σιγά και σταθερά να στενεύει. Εποχή της οικονομικής κρίσης πια. Τα υλικά αγαθά όλο και ελαττώνονται στα αναγκαία.

Τα παιδιά τελειώνουν το πανεπιστήμιο, κάνουν μεταπτυχιακό, διδακτορικό και ζουν με την οικογένειά τους αναζητώντας δουλειά εδώ κι εκεί για να εισπράξουν την άρνηση, τον χλευασμό, την απαξίωση των σπουδών τους έχοντας μπροστά τους δυο επιλογές: της μετανάστευσης ή της αποδοχής ενός μισθού που δεν αρκεί ούτε ως χαρτζιλίκι για την επιβίωσή τους.

Ευθύς οι λέξεις «απασχόληση» αντί της «εργασίας», «επιβίωση» αντί της «ζωής», που συνοδεύονται με ένα κλείσιμο ματιού στη θλίψη, στην απογοήτευση και εν συνεχεία στην παραίτηση, την κατάθλιψη. Δρόμοι για να τρέξουν αδιέξοδοι, ή το μονοπάτι μιας απαρχαιωμέ-

νης τακτικής του «ρουσφετιού», ή της «οσφυοκαμψίας» σε λερωμένες ποδιές... Μαρασμός! Κι ο ποιητής να περιγράφει... «που ήσουν νιότη που 'λεγες...».

Τα παιδιά της γαλαρίας είναι οι σημερινοί νέοι, τα παιδιά μας που έχουν αποποιηθεί κάθε είδους ιδεολογία, κάθε κομματική ταυτότητα αναζητώντας το δικό τους καθαρίο σχήμα ζωής. Τα παιδιά της γαλαρίας που χτυπούν την πόρτα σου ως «ντελίβερι», ή ως διανεμητές φυλλαδίων στους δρόμους. Κι εσύ που τους βλέπεις σαν αποτυχημένους θα 'πρεπε να σε λούζει κρύος ιδρώτας, γιατί με τη δική σου συμμετοχή παίχτηκε το παιχνίδι για μια βαθιά οικονομική, πολιτική και αξιακή κρίση.

Στα μάτια τους να βλέπεις τη δική σου αποτυχία να διαχειριστείς με ωριμότητα την εποχή σου σε όλα τα επίπεδα. Στους δικούς σου συμβιβασμούς, στις δικές σου επιφανειακές, σαθρές αναζητήσεις στηρίχτηκε η εποχή που έσυρε σαν θύματα αυτή τη γενιά.

Τα παιδιά της γαλαρίας. Κι όμως αν αναζητήσεις τη γνώμη τους, τη σκέψη τους δεν σου αποδίδουν ευθύνες. Προσπαθούν, μάχονται, στέλνουν βιογραφικά, δέχονται την νέα τάξη των «voucher»-μια νέα ελεημοσύνη από τους ιθύνοντες-δουλεύουν, χαίρονται και διασκεδάζουν με ένα φλυτζάνι καφέ περπατώντας γιατί δεν διαθέτουν τα χρήματα να καθίσουν σε καφέ-τέρια. Κι ονειρεύονται κι ελπίζουν και γελάνε κι ερωτεύονται.

Στα μάτια τους διακρίνω την απόφαση για μια άλλη Ελλάδα!

Εύχομαι!

A.A.

Ο κ.Δημητράκης...

Με πόνο ψυχής, ευρισκόμενος μακριά από τη Λάρισα, πληροφορήθηκα την προς Κύριον εκδημία του αγαπητού κυρίου-μακαριστού πια-Δημητράκη Αλεξάνδρου. Έτσι τον αποκαλούσαμε εμείς: κύριο Δημητράκη. Νομίζω

και πολλοί άλλοι... Ήμασταν μακρινοί συγγενείς εξ αγχιστείας. Τον γνωρίζαμε οικογενειακώς, αφού πολλές φορές συναντηθήκαμε σε κοινό συγγενικό μας σπίτι. Ήταν, όμως, και ο κύριος που μάς χάριζε παιχνίδια, σοκολατάκια και καρ-

ΕΥΗΧΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

μέλες στα παιδικά μας χρόνια... Αλλά κι όταν έγινα διάκονος και ιερέας, κάθε φορά που πήγαινα στο μαγαζί του να αγοράσω παιχνίδια είτε για γνωστά μου παιδιά, είτε για λογαριασμό της Μητρόπολης για τα παιδιά των ιερέων, θα μου έδινε σοκολατάκια. Αχ, αυτά τα σοκολατάκια! Λες και ήταν ζαχαροπλάστης... Και φυσικά θα έκανε και μεγάλη έκπτωση.

Όταν τοποθετήθηκα εφημέριος στον Άγιο Αχίλλιο, ήμουν ο παπάς της ενορίας του. Αναπτύξαμε μια ωραία σχέση και συνεργασία. Εντυπωσιάστηκα από την καλοσύνη και την απλότητα που είχε, ενώ εκείνος ήταν ένας ευπατρίδης, ένας αγνός αριστοκράτης-ίσως ο τελευταίος της πόλης μας. Καθώς μιλούσα μαζί του έβλεπα τους τρόπους του, άκουγα το λεξιλόγιό του και θαύμαζα την ανατροφή του που έμενε ανεξίτηλη στο πέρασμα του χρόνου. Βοηθούσε πολύ στο φιλανθρωπικό έργο. Έδινε με την ψυχή του για όσους είχαν ανάγκη. Προσέφερε χρήματα, τρόφιμα και ό,τι άλλο ήταν απαραίτητο για την ανακούφιση των εμπερίστατων αδερφών. Επιπροσθέτως αγαπούσε πολύ τον ναό μας και τον Άγιο Αχίλλιο. Η οικογένειά του είχε κάνει πολλές δωρεές, μεταξύ των οποίων το αργυρό «πουκάμισο» της εφέστιας εικόνας του πολιούχου μας, την εικόνα της Παναγίας που βγάζουμε στους Χαιρετισμούς και τις Παρακλήσεις της, έργο των περίφημων Δανιηλαίων, την εικόνα της Αγίας Ευφημίας κ.ά. Ο ίδιος, συνεχίζοντας την οικογενειακή παράδοση, έδινε τα χρήματα κάθε χρόνο στο πανηγύρι του Αγίου μας, για τον ανθοστολισμό του τέμπλου και της εφέστιας εικόνας του Αγίου Αχιλλίου.

Κάναμε πολλές συζητήσεις, τόσο στο κατάστημά του, όσο και στο σπίτι του όπου τον επισκεπτόμασταν μετά τη συνταξιοδότησή του. Πάντα γλυκός, ευπροσήγορος, φιλόξενος, χαμογελαστός μιλούσε με νοσταλγία για το

οικογενειακό παρελθόν, καθώς και για την ιστορία της Λάρισας. «Ραφαηλάκο, εμείς που δεν παντρευτήκαμε είμαστε άκαρπα δένδρα», μου έλεγε με το χαρακτηριστικό του μειδίαμα. «Εμείς, κύριε Δημητράκη, είμαστε σαν τα πλατάνια», του απαντούσα. «Μπορεί να μην έχουν καρπούς, αλλά κάτω από τον ίσκιο τους ξεκουράζονται και δροσίζονται οι άνθρωποι». Πόσο του άρεσε αυτό! Όταν με έβλεπε μου το θύμιζε: «είμαστε πλατάνια, Ραφαηλάκο...».

Το σπίτι του ήταν πάντα ανοιχτό. Ένα σωστό μουσείο. Παλιά έπιπλα, διακόσμηση των αρχών του 20ου αιώνα. Ήταν ένα κομμάτι της παλιάς Λάρισας, όπως και ο ίδιος. Εκεί γυρίστηκε από την ταινία «ΠΑΠΑ-ΦΛΕΣΣΑΣ» η σκηνή που ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ (Παπαφλέσσας) ήταν υπουργός στο γραφείο του! Σε αυτό το σπίτι πήγαινα τακτικά. Μου άρεσε πολύ. Χάζευα τα παλιά έπιπλα, τις ταπετσαρίες στους τοίχους, τα ταβάνια, τα φωτιστικά... Επισκεπτόμασταν τον κύριο Δημητράκη με τους νέους του Αγίου Αχιλλίου. Μάς υποδεχόταν με χαρά, καλοντυμένος όπως πάντα. Με μουσικά όργανα τραγουδούσαμε παλιά τραγούδια μαζί του και στις γιορτές των Χριστουγέννων τού λέγαμε τα κάλαντα. Πόσο χαιρόταν η ψυχή του! «Εγώ τι να σας δώσω τώρα;» και μάς γέμιζε σοκολατάκια, ξηρούς καρπούς, καραμέλες...

Θα μας λείψει η παρουσία του. Θα μείνει όμως παντοτινά στη μνήμη και στις καρδιές μας. Το ήθος του. Το χαμόγελό του. Οι αρετές του. Οι καλοσύνες του. Η γλυκιά γεύση από τα σοκολατάκια...

Αιωνία σου η μνήμη, κύριε Δημητράκη!

παπα-Φα

Συμβαίνουν στον Άγιο Αχίλλιο...

1. Κάθε Πέμπτη στις 7.00 μ.μ. τελείται Ιερά Παράκληση, εναλλάξ, προς τιμήν του Αγίου Λουκά, Αρχιεπισκόπου Κριμαίας του Ιατρού. Κατά τη διάρκεια της Ιεράς Παρακλήσεως εκτίθεται σε προσκύνημα το Ιερό Λείψανο του Αγίου Λουκά, προς πνευματική ενίσχυση και αγιασμό των πιστών Χριστιανών.

2. Κάθε Πέμπτη στις 8.00 μ.μ. γίνονται ΣΥΝΑΞΕΙΣ ΝΕΩΝ (φοιτητών, εργαζομένων, νέων ζευγαριών). Τελείται πρώτα η Ακολουθία του Μικρού Αποδείπνου και ακολουθεί ομιλία από τον π.Ραφαήλ, με θέμα: «Οι μακαρισμοί του Κυρίου».

3. Κάθε Κυριακή στις 10.45 π.μ., αμέσως μετά τη Θεία Λειτουργία, γίνονται τα μαθήματα του Κατηχητικού για όλα τα παιδιά, από τα νήπια ως το Λύκειο.

4. Κάθε Τετάρτη, στις 5.30 μ.μ. τελείται Παράκληση και εσπερινό κήρυγμα από τον π.Ραφαήλ, με «Θέματα Ορθόδοξης Εκκλησιαστικής Κατήχησης».

5. Συνεχίζονται οι ομιλίες στο πλαίσιο της Σχολής γονέων-«ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ»:

-Κυριακή 21 Ιανουαρίου 2024, στις 7 μ.μ. κ. Κωνσταντίνος Κορναράκης, Τακτικός Καθηγητής στο Τμήμα Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Ε.Κ.Π.Α. «Ο ρόλος της οικογένειας στη γένεση του προβλήματος της βίας και στην πρόληψή του».

-ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2024, στις 7 μ.μ. κ.Δημήτρης Λιόβας, Υπεύθυνος Πληροφορικής και νέων τεχνολογιών Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Λάρισας, «Ασφάλεια στο διαδίκτυο: κίνδυνοι και τρόποι αντιμετώπισής τους».

-ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 2024, στις 7 μ.μ. Αρχιμ. Εφραίμ Τριανταφυλλόπουλος, πρωτοσύγκελλος Ι.Μ.Φθιώτιδος, «Παθογένειες στις ανθρώπινες σχέσεις μέσα στην οικογένεια».

-ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2024, στις 7 μ.μ. Γερρόντισσα Θεολογία, Ηγουμένη Ι.Μ.Παναγίας Μικροκάστρου, «Η επίδραση της Εκκλησίας στην ελληνική οικογένεια».

